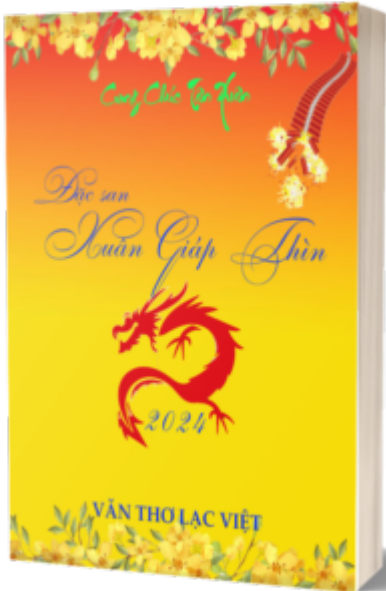

Đặc san Xuân Giáp Thìn 2024 – VTLV

Vui lòng bấm vào hình để đọc sách

THƠ XUÂN TUYỆT VÂN

VƯỜN XUÂN

Những xuân trôi khắp vườn hồng...

Xua tan ngày cũ bão dông tươi bời.

Ca li thức dậy... bên đời ,

Cùng văng mây tròng chân trời nhớ thương!

.

Long lanh còn đọng giọt sương...

Giọt buôn giọt tui còn vương tơ lòng.

Xuân văng gió lạnh bên song...

Hỡi người viển xứ còn mong ước gì ?

.

Nhớ nhau...từ thuở xuân thì!

Thu sang đông lại biệt ly đôi đường,

Bể bàng nằng sớm chiều buông...

Nga văng trăng lặng, tiếc thương với đày...

.

Gọi người ... tận chân mây!...

Mùa Xuân đã đến én bay lưng đui.

Hoa rơi...rơi cuối chân trời...

Mùa Xuân mong đợi bao lời thiết tha.

Tuyết Vân – Xuân Giáp Thìn, 2024

MÙA XUÂN LỖ HẸN

Bên góc vườn hoa đón n[ữ]ng mai.

Sau đêm sương lạnh với canh dài...

Hoa đào...rực rỡ màu nhưng nhớ !...

Cùng đón Xuân về trong mắt ai ?...

.

Gió thổi đông tàn hoa lá bay

Nhớ thương hình bóng buổi sum vầy.

Xa nhau mới biết nhiều nỗi tiếc !

Duyên phận ...nên đành phải đổi thay!...

.

Mùa Xuân đó bao giờ có được?

Dòng đời xuôi ngược thuở bơ vơ.

Nên mùa Xuân còn mãi hân hoan...

Đôi lòng tha thiết vẫn mong chờ.

.

Nỗi niềm riêng bên thuở thương yêu,

Như cảnh mùa Xuân với nắng chiều.

Ta thấy lòng ta như thẹn thù !...

Bên mùa hoa nở ngát hương yêu.

Tuyết Vân – Xuân Giáp Thìn, 2024

“Thị Tịch Lão Hội” Lập ngày 7 tháng 12 -2023 tại thành A Lý.
Texas

Hội Què Mù Đi

Luật trời đ: đn cơn già lão
Lm k bu, o nảo s u bi

Rời nhà nà bước ra đi
Mang theo cây gậy nó thì giúp cho
Chặng thật vững không lo té ngã
Lăn giữa đường tá hỏa tam tinh
Đâu rồi sức lực bình sinh
Của thời trai trẻ tận tình rong chơi...
Lại có kẻ khơi khơi bị điếc
Nói bên tai chẳng biết đi đâu chi
Nên đành thui tiếng cười khi
Lời mây tiếng gió mảy khi chạnh lòng
Lúc họp mặt bạn đang trang lứa
Ngồi bên nhau mảy đứa lắng nghe
Âm thanh những tiếng rề rề
Chừng như tiếng nhạc nhieu bè hòa âm
Đôi lúc tưنگ ăm ăm gió thổi
Chừng hiểu ra thấy nơi đang cay
Tai sao cái lỗ tai này
Tiếng to tiếng nhỏ mà mảy chẳng nghe
Lại có kẻ te te bước tới
Ngồi lăn đùng thì mới biết ra
Mắt ta nay đã gợn lòa
Đột trời nghiêng ngó biết là nơi đâu
Chân què, mù, điếc như nhau
Cùng nhau lập hội bạn bầu đôi khi
Bên ngoài những thị phi thiên hạ
Bạn bè vui xuân hạ thu đông
Đột trời một cõi mệnh mông
Hơn nhau một chữ “Thong Dong” tuổi già...
Khà khà khà...

Phong Châu

Ngày 7 tháng 12- 2023

Như Một Lời Tri Ân Người Lính VNCH

Nguyễn Thuận Long

1. Trong một lần về quê dự giỗ tộc cách đây nhiều năm, năm 1995, tôi được gặp anh Phan. Giỗ tộc là dịp để con cháu nội ngoại trong tộc tụ tập về quê bái nhớ ơn tổ tiên và cũng là dịp để bà con gặp gỡ thăm viếng nhau mà sinh kế đã buộc họ đi xa làm ăn sau một hoặc nhiều năm. Anh Phan là cháu ngoại của tộc, mẹ anh là bà con xa bên tộc tôi. Điều gần gũi giữa anh với anh chị em tôi ngoài về mặt huyết thống còn vì anh là một thương binh VNCH ngày xưa.

Anh bị đạn vào đùi khi đang mang lon hạ sĩ chỉ 3 tháng trước ngày mất miền Nam. Đang điều trị và dưỡng thương thì bị đưa tới bệnh viện quân y khi “quân giải phóng vào tiếp quản”. Về quê trong tình trạng chân chưa lành, chỉ còn lại một chân với đôi nạng gỗ, bị làng xóm “vùng giải phóng” đối xử, miệt thị là thù địch không khác với anh. Ruộng đất được hợp tác xã chia cho dân nên anh chỉ nhận vài sào đất xới và thiêu nước. Tôi đi làm xa về nghe anh chị mình kể rằng anh phải ra cuộc ruộng với một chiếc ghế, một cặp nạng và một cái cuốc. Đặt ghế trên ruộng, ngồi lên đó và cuốc ngày này qua ngày khác để trồng lúa kiếm cơm bằng một nghị lực phi thường đáng nể.

Rồi Trời Đấng thương, chân anh khôi phục dần dà và mùa màng thu hoạch tốt đã giúp anh có thêm niềm tin vào cuộc sống để cùng với vợ lo cho bảy con. Trong nhà, chỉ mình anh đi lính cộng hòa, mẹ và vợ con anh ở lại “vùng giải phóng” với bữa đói bữa no. Anh về như có thêm trụ cột để vực kinh tế gia đình lên, tránh được nạn thiếu đói triền miên hàng năm.

2. Người Việt xa quê dù ở bất cứ đâu, nhất là ở ngoại quốc đều luôn luôn hướng về đất nước, về cội nguồn dân tộc. Đó họ có bà con, gia đình, mẹ mẹ tổ tiên và kỷ niệm. Tôi biết có nhiều người luôn chờch chịu từng đồng tiền kiếm được để gửi về giúp đỡ. Xa hơn, họ nghĩ về những đồng đội ngày xưa, vợ con những người đã mất và những người còn sống đã không may gửi lại chiến trường một phần thân thể. Do vậy, từ rất lâu, ở ngoại quốc có những tổ chức cứu giúp thương phò binh và phụ nữ sĩ VNCH bằng các chương trình quyên góp, các hoạt động gây quỹ như một nhà văn viết về chiến tranh Việt Nam ở hải ngoại đã dùng tiền tác quyền xuất bản các tác phẩm của mình gửi tặng quỹ. Một cách để chia sẻ với đồng đội mình vì anh cũng từng là người cầm súng, việc làm rất đáng trân trọng và cảm phục. Tôi cũng được biết có lúc tiền quyên góp gửi về đã đến tay nhiều đối tượng này qua Nhà Thờ Dòng Chúa Cứu Thế SG dù luôn bị chính quyền làm khó dễ, cản trở.

Khi Vườn rau Lộc Hưng ở quận Tân Bình Sài Gòn bị cưỡng bức giải tỏa, rất nhiều nạn nhân ở đây là gia đình TPB VNCH, họ cũng đã được nhiều cá nhân, tổ chức đem tiền đến giúp đỡ. Qua truy vấn thông, tôi được biết có người không dư dật gì nhưng cũng dành dụm tiền để tổ chức một chuyến đi thăm Đà Lạt vài ngày cho vài anh thương phò binh từng sống ở Lộc Hưng.

Tất cả những nghĩa cử trên đều thể hiện một tấm lòng: lòng biết ơn đối với những người lính ngày xưa đã có nhiều cống hiến để bảo vệ chính nghĩa VNCH.

Tôi đi làm ăn xa quê nhưng biết làng tôi có hai anh dân vệ, một lòng với chế độ VNCH ngày xưa sống quá cực khổ, anh chị tôi đã xin tiền những bà con, bạn bè ở Mỹ, thỉnh thoảng đem đến biếu họ dù không nhiều lắm và số tiền mỗi lần chỉ dưới 100USD. Do vậy, thương anh Phan, tôi cũng có ý xin tiền giúp anh từ các tổ chức, họ yêu cầu gửi tên, địa chỉ, số quân và đơn vị cuối cùng trước 1975. Tôi làm đúng theo yêu cầu nhưng không có phần hồi và đành bỏ cuộc. Sau này về thăm lại, thấy nhà anh khang trang do con cái làm ăn có tiền nên tôi không còn nghĩ đến chuyện này nữa,

3. Giở sổ một người còm súng từ năm 1974 lúc 20 tuổi, họ phải sinh từ 1954 và nay đã gần 70. Vậy thì những người lính cũ sinh trước đó đã quá già, sổ người còn sống không nhiều. Viết bài này tôi chỉ mong ước rằng, việcthrop sáng lòng biết ơn Quân đội VNCH trong người Việt nhứt là thệ hệ F1 ở hải ngoại luôn luôn là việc đáng làm. Mọi quyền góp gởi và giúp đỡ anh em TPB là việc vô cùng cần thiết và an ủi cho tuổi già của họ. Giúp đỡ cho các gia đình cô nhi qu phụ cũng quan trọng và cần thiết không kém. Đó chính là cách để chúng, cha của họ an nhàn ngàn thu nơi chín suối. Một việc khác người viết cũng ước ao là được thầy tiên quyền góp được còn dùng vào một việc khác cần thiết tương tự là: ngoài sổ tiên cấp dưỡng đầu cho các cháu nên chẳng chúng ta dành một khoản học bổng và phần thưởng để khuyến khích những cháu học giỏi, nể trời. Làm được việc này sẽ có tác dụng giúp các cháu tự hào về những dòng dõi xưa của cha ông mình và biết phải làm gì cho đất nước, cho ngọn cờ cha ông cháu đã chiến đấu, trong tương lai, một mai khi các cháu trưởng thành.

Sài Gòn, nhân ngày mất của Tổng Thống Ngô Đình Diệm và bào đệ Ngô Đình Nhu.

NGUYỄN THUẬN LONG

Ký Sự Tháng Giêng Mùa Xuân

Xuân Quý Mão đã qua khỏi mấy ngày mừng cả ba tuần rồi. Ở đây – vùng mình cư ngụ chúng còn âm hưởng gì cả ba ngày tết nữa. Ngay trong cả những ngày tết từ mừng một cho đến mừng mười sáu bạn không bước chân ra khỏi nhà và lái xe đến chùa, đến nhà thờ hay khu vực sinh hoạt buôn bán của người Việt hay người

Tàu thì bạn cũng như mình – có lẽ bạn chỉ nhìn được vài cành hoa mai hoa đào chưng trong phòng và mấy cái bánh tét bánh chưng nằm im trong tủ lạnh.

Mấy câu nói đùa trên thuộc loại “suy bụng ta ra bụng người” của mình chứ thực ra rất nhiều người, nhiều gia đình nơi đây “ăn tết” cũng tung bừng lắm. Mình không thuộc thành phần nói trên. Vì phần nghi lễ, tập tục chỉ truyền ngày tết thì mình cũng có thực hiện được phần nào trong phạm vi gia đình như chiều ba mươi làm mâm cơm cúng ông bà tổ tiên rồi cùng các con cháu dùng bữa cơm gia đình và lì xì cho các cháu. Đối với bên ngoài, bạn bè và thân nhân thì phương tiện gọn nhẹ nhất để chúc tết là ngồi trước bàn phím gõ những câu chúc mừng...*hạnh phúc – an khang – thịnh vượng – may mắn – bình an...* là những tính từ đẹp để nhất trong ngôn ngữ Việt Nam mà người nào cũng thích để chúc qua chúc lại. Mình chưa thấy có những chữ nào khác ngoài những tính từ trên. Thôi thì ông bà tổ tiên cho ta chừng ấy chữ đẹp nghĩa đẹp ý thì ta cứ xài vậy, chắc ông bà tổ tiên cũng vui.

Sau đây là chuyện “ăn tết” ngoài nhà của mình. Sáng mùng một, hai cụ già chúng tôi đi lễ chùa cúng Phật như mọi năm. Thường từ nhà đến chùa gần nhất là chùa Viên Thông chỉ một mười lăm phút lái xe. Mình chạy được ba phần tư đường thì xe bị kẹt, nhìn về phía trước thấy toàn xe là xe đang “nhúc nha nhúc nhích” từng centimet một. Nhìn đồng hồ thấy 10 giờ 30. Những tư tưởng chừng năm mười phút là có thể vào đến sân chùa nhưng không phải vậy. Trong đầu cũng hơi thắc mắc không biết tại sao? Vì là độc đạo nên không thể quay xe lui. Thế là cứ ngồi trước tay lái để hát bài ca “*một chiếc xe nhúc nhích này, hai chiếc xe nhúc nhích này...trăm chiếc xe nhúc nhích nhúc nhích...cũng để làm ta vui vậy...*” nhại theo lời bài hát vui của Hướng Đạo. Khoảng ba mươi phút sau thấy xe nhích được hơn chục thước và cứ thế nhích lên nhích lên tiến về hướng cổng chùa. Thấy nhiều người gồm nam phụ lão ấu bước ra khỏi xe và làm cuộc hành trình “đi bộ” vào cổng chùa. Họ tìm cách đậu xe ở trước sân của một sơ sở của người Mỹ đóng cửa ngày chỉ

nhật, một số xe đậu bừa trên lộ công. Nhích tới tí nữa thấy bên trong sân đầy nghẹt xe, không có những chỗ có biển “no parking”. Thường những ngày cuối tuần, Phật tử đến chùa khá đông nhưng chỗ đậu xe khoảng một nửa nơi được phép đậu xe, khoảng 100 chiếc. Mình cũng có ý định tìm một chỗ bên ngoài để đậu rồi cuốc bộ vào chùa nhưng nhìn quanh nhìn quýt chẳng thấy chỗ trống. Đối diện với chùa là sân bay như West Houston nhưng công vào không thấy mở, sân bay này dành cho các loại phi cơ loại như cá tư nhân dùng để đi làm việc hàng ngày. Cuối cùng thì mình và người ngồi bên cạnh nhích từng tí từng tí cũng lọt được vào bên trong cổng chùa. Với ý nghĩ...cứ vào bên trong chùa rồi chạy vòng vòng thì thôi nào cũng có cách ra về vì họ đi chùa sớm. Lúc này đã là 11 giờ ba mươi. Mình chạy bên trong hàng rào và thấy xe đậu kín dọc theo hàng rào, chạy đến vòng thứ ba thì nhìn thấy có một khoảng trống vừa cho một xe, chắc có ai đó mới ra về, nên mình vội vàng vui vẻ đưa xe vào trạm chỗ trống ấy. Rõ là một kỳ công.

Vào chánh điện lễ Phật, nghe giảng Pháp rồi trở ra sân trước xem mấy con lân nhảy nhót và nghe pháo nổ inh tai. Khung cảnh quanh chùa rõ là khung cảnh của mùa xuân, hoa mai hoa đào tứ phía, thật có mà gì cũng có. Thiệu nữ thanh niên với những chiếc điện thoại cầm tay thi nhau bấm. Họ đứng bên những cội mai cây đào đang trổ bông (thiệt lớn gì), làm dáng làm duyên, nhộn miệng cười cười nói nói vui vẻ. Phòng bán thức ăn chay người ta xếp hàng dài để được vào mua thức ăn. Mình cũng hòa theo xếp hàng nhưng đứng chờ khoảng 10 phút, thấy lâu lắm mới vào được nên bèn rút lui có trật tự. Trở ra ngoài sân thấy người mới lúc mới đông, nhìn ra ngoài cổng vẫn còn thấy một hàng dài các loại xe đang nhúc nhua nhúc nhích. Những năm trước mình vẫn đi chùa vào sáng sớm một nhưng chưa bao giờ gặp cảnh “nhúc nhích” như thế này cả. Ban đầu mình chẳng hiểu tại sao. Sau mới ngộ ra rằng: hôm nay là ngày chạp nhật, sáng một tết rơi đúng vào ngày chạp nhật nên quý ông bà Phật tử để mọi lứa tuổi không phải đi làm, các em nhi đồng không phải đi học nên cả nhà cùng nhảy lên xe lái đến chùa lễ Phật và xin lộc. Đó là lý do phải mới hơn cả tiếng động mới lọt được vào cổng

chùa. Có một hiện tượng lạ mình chứng kiến sáng một một, rớt đồng (xin nói lại: rớt đồng) nam Phật tử đến chùa với chiếc áo dài đen kiểu, màu sắc sỡ với những hoa văn đồ loại khiến mình liên tưởng đến cảnh tết tại Sài Gòn xem trên youtube. Màu thì xanh – đỏ – vàng – nâu – đen -trắng- lục...đều có. Hoa văn thêu hoặc vẽ trên áo thì có con mèo – con cọp – con rồng – con ngựa...đều hiện diện cùng với những hoa hòe hoa sói trông rất nhức mắt. Chồng những đám thanh niên và trẻ con mặc dài như thế mà mình thấy có một sự cụ cỡ ngoài sáu bó cũng tròng vào mình những chiếc áo dài thuộc loại thời trang “lục phủ ngũ tạng” như trên. Lại có vài cặp tu sĩ đã quá cái “sến sến”, anh chồng, ngoài chiếc áo dài đen chót có hình hai ba con rồng đang bay lượn trong mây còn đội trên đầu chiếc nón cao bồi loại, bà vợ cũng chơi một chiếc nón của dân chăn ngựa Texas trên đầu luôn, có lẽ để bày tỏ thái độ “đồng vợ đồng chồng tát bể đông cũng cạn”, nhại theo câu “Đồng vợ đồng chồng tát bể đông cũng cạn”.

Hôm đó mình có mang theo chiếc điện thoại cầm tay nhưng không chụp được tấm ảnh nào.

Nói đến thành phố Houston, mình đã có đến vài chục lần đi cập đến vấn đề thời tiết. Nó lộn tung phèo chứ chẳng theo một “quy trình” nhất định nào. Điều này cũng khiến cho các nhà dự báo khí tượng lúng lúc không biết giải thích ra sao với bâng dân thiên hạ! Trong ba tuần đầu của tháng giêng mùa xuân này nhé: Mùng một mùng hai mùng ba trời nắng đẹp, không mưa, có một tí gió. Từ mùng bốn đến “mùng 13” thời tiết lạnh, có mưa...khi to khi nhỏ. “Mùng 14” và rằm trời đẹp và nắng ấm. Qua đến 16 cho đến 21 trời u ám và lạnh, thỉnh thoảng có vài “giọt nắng bên thềm”. Ra đường phải mặc áo ấm.

Mình có dự hai cuộc họp mặt vào “mùng 14” và ngày rằm. Buổi họp mặt vui xuân đầu tiên của năm Quý Mão là buổi sinh hoạt của anh chị em Hướng Đạo – Tráng sinh Toán Lam Sơn, vị tu sĩ tác thì một sự anh chị chừng ngoài năm chục, sự còn

lại đã vụng hươu, có anh đã chín bố, đa số là ngoài bảy bố. Hướng Đạo họ gặp nhau là vui, là trò chuyện Hướng Đạo, là ăn uống vui vẻ và ca hát kiểu Hướng Đạo rất ư là rùng beng. Hướng Đạo chúng tôi không hát những bài ca mà thiên hạ thường hay hát, tuy nhiên hôm đó, có bao nhiêu bài hát về mùa xuân là chúng tôi đem ra hát thật. Một đầu là bài ca nổi tiếng của nhạc sĩ Phạm Đình Chương “Ly Rượu Mừng” rồi những “Đón Xuân”, Hoa Xuân, Bài Ca Xuân, Xuân Ca, Xuân Đã Về... Mọi người hát mỗi tông khác nhau như tông vịt đực, tông vịt mái, tông gà trống, tông tu hú, tông chích chòe, tông chèo bẻo... làm thành những bản hợp tấu vô tiền khoáng hậu. Vì thế cho nên có một chị giọng “chèo bẻo” mới phán cho một câu “hát như dùi đục chấm mắm nêm”. Ui chao ui! Hát mà nghe âm thanh rộn rã kèm theo với mùi hương của “mắm” thì trên thế gian này không tìm đâu ra cho được một ban đại hợp xướng như vậy.

Họp mặt ăn uống ca hát tối 14 tháng giêng
Năm Quý Mão của Toàn Lam Sơn (TĐ Nguyễn Trãi (4 tháng 2
- 2023)

Hát hết một loạt các bài về mùa xuân, nhóm ca sĩ “đa giọng” chuyển qua mục hát “Du Ca” là sự trường ca của nhóm nói riêng, của các đồng Hướng Đạo đồng lứa tuổi nói chung. Nào là “Vết Vết Mẹ Cha, Anh Em Tôi, Bài Ca Tuổi Trẻ, Đường Việt Nam, Việt Nam Quê Hương Ngạo Nghênh...”. Và đừng quên vua Quang Trung chiễm thành Thăng Long, đánh thắng 20 vạn quân Thanh vào ngày mùng 5 tết Kỵ Dậu (1789) có hai cụ Tráng sinh đọc hai bài thơ do các cụ sáng tác, sau đó cùng hát bài “Đại Phá Quân Thanh” của nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ. Bài này được hát một cách rất ư là “lục chục” chẳng khác nào bọn giặc Thanh hời hợt tranh nhau chạy qua cầu sông Nhị... Mọi người đều vỗ tay khen mình hát hay “không bằng hay hát”. Buổi họp mặt chấm dứt lúc 9 giờ tối. Tay đã nắm lấy tay rồi mà còn ráng hát thêm bài “Chèo đi bơi đi, nước sông đang chờ ta, bơi đi vững cầm tay lái và hát vang lên cho lòng hăng hái...”. Ngoài trời mưa lất phất và có một chút gió lạnh.

Sáng chiều nhật đúng ngày rằm, mình trông áo dài khăn đóng và xách ô đen đến viếng hội xuân của các em Hướng Đạo Liên Đoàn Đất Việt tại nhà thờ Lộ Đức nằm ở phía tây bắc thành phố Houston. Liên đoàn này do mình và năm anh em Tráng sinh thành lập vào tháng 6 – 2006 sinh hoạt đến nay gần 17 năm. Các nam huynh trưởng và các em đều mặc quốc phục thời trang (kiểu này

từ Việt Nam xâm nhập qua), các Trương lớn tuổi thì áo dài khăn đóng theo lài cũa các cụ xưa. Phái nữ đều mặc áo dài đỏ màu sắc làm tăng thêm sắc xuân truyền thơng Việt Nam nơi hài ngoại. Đặc biệt lời chúc tốt đẹp linh mục giáo xứ, các phụ huynh và huynh trương, các em đều nói bằng tiếng Việt một cách suôn sà. Đó là do công lao cũa Trương và phụ huynh lúc nào cũng hướng dẫn cho các em không quên nguên cội cũa mình, trong đó Tiếng Việt là quan trọng. Sau phân nghi thức là phân tặng quà và lì xì cho các em. Tiệc xuân bằng một bữa ăn ngoài trời do phu huynh cung cấp.

Dưới ánh nắng xuân ấm áp, các em đã cùng nhau vui chơi trong không khí tốt cũ truyền Việt Nam và đó cũng là hình ảnh cũa những thế hệ Việt Nam kế tiếp nơi đất khách quê người: Các em là người Việt Nam dù có tên gọi dưới bên cứ loại chữ nghĩa nào.

Nghĩ cho khỏe một tuần rồi tiếp tục vui xuân. Số là có chị nhà mời dự Hội Xuân Quý Mão vào ngày 12 tháng 2 – 2023, nhằm “mùng hai mươi hai” của hội Cựu Nữ Sinh Gia Long. Có mấy chị yêu cầu mình đóng vai “Ông Đ” để hôm đó trông áo dài khăn đóng đứng xớ rớ nói đôi câu vui vui cho thiên hạ vui theo. Eo ui! Mấy chị có sáng kiến (không phải tôi kiến) coi bộ độc đáo thiệt! Nhưng việc này xét ra là gây trăm bực khó khăn đối với mình. Từ chối thì các chị xúm vô buồn và giận, mà nhận làm thì từ bé tới lớn mình chưa bao giờ đóng vai ông đ đứng chường mặt để nói vài câu lảm nhảm, không khéo phát ngôn bừa bãi sẽ bị các chị túm áo lôi ra khỏi hội trường. Mệt vui! Thế nên sau ba đêm “thao thức – thức không được” mình đã tìm ra một giải pháp. Đó là cho phép mình bày một màn “Bói Kieu Đu Xuân”. Đây là một trò chơi tao nhã có tính cách văn chương chữ nghĩa của các cụ ngày xưa dùng Truyện Kieu của đại thi hào Nguyễn Du để đoán vận mệnh trong năm...nào là công danh sự nghiệp, nào là hôn nhân, nào là tình duyên, nào là gia đạo, nào là tài năng, nào là thi ca...vân vân. Bớt chước theo trận để bát quái Càn Khảm Cấn Chấn...và thập can Giáp Ất Bính Đinh...để bày trận bói Kieu. Trước ngày mở hội mình phải bê mớ hàng lỉnh kỉnh đến địa điểm

tổ chức để bày biện trước, chuẩn bị đón khách thập phương du xuân ngày hôm sau.

Sáng chiều nhật đẹp trời, có nòng m (ông trời thương các mợ Gia Long) mùa xuân, mình bệ vệ trong chiếc áo the dài khăn đóng của một mợ không biết mượn của ai đem đến và biết mình phải mặc vào trong khi mình cũng có vài bộ váy khăn đóng áo dài. Mà thật! Bộ the dài này mặc vào có vẻ là ông đồ của đờu th k hai chục khi n các chị cứ chạy đến khen nức n r i biết mình ng i vào bàn làm “người m u” (gi ng như ông già Noel) để cho các chàng b m cell phone lia chia. Nội cái màn chụp hình cũng th y vui, các chị r nhau đứng trước mặt hoặc bên cạnh th y bói để chụp với chậu mai có cánh vàng rực rỡ... không bao giờ rụng.

Có ngoài ba trăm khách đến dự hội xuân, đặc biệt là phái “các chị” tò mò khi nhìn thấy có tấm bảng ghi “Gia Long Vui Xuân Bói Kiều” nên ghé đến hội thăm. Khi biết đây là màn bói theo sách Kiều của cụ Nguyễn Du để mọi chuyện trên đời nên nhiều chị lần lượt xếp hàng nhờ coi cho một quẻ (có chị nhờ coi luôn hai ba quẻ). Đa số các chị coi về gia đạo, về sức khỏe, về con cái, về hôn nhân, về công danh sự nghiệp, về tài lộc... Lại có mấy chàng ghé vào nhờ coi quẻ tình riêng. Những câu bói trích ra từ Kiều và các chị các anh quay đúng một trong 6 câu, mình sẽ đọc lên câu kiều trong sách. Thí dụ có một chị muốn coi về “tâm sự riêng” thì sách Kiều phán chọn hai câu:

Hỡi sinh ra phận tơ đào

Một cây gắm vác biết bao nhiêu cành

Lý giải hai câu thơ này đại khái như sau: “Phận đàn bà con gái, đến khi lấy chồng thì phải lo cho chồng, lo cho đàn con, lo cho cha mẹ của mình, cha mẹ bên chồng, lo làm lụng vất vả

và lo cho c  “người yêu”...ch ng khác nào một cây ph i c ng c 
trăm cành v n l  vậy. V i khách nữ này ph n ngay: “Đ ng ph c”.
V  c u h n h .

Có chi mu^ן coi qu^ן v^ן “con cái” và chi quay đúng câu:

Lần lần thò bac ác tà

Nàng mày mắt phân là me cha

Lý gi¶i: Cha mẹ tu¶i càng cao thì con cái trong gia đình đ¶u đã có công danh sự nghiệp hi¶n đạt, gia th¶t đ¶ hu¶, gia đạo yên vui...càng làm cho các đ¶ng cha mẹ h¶nh diện và hạnh phúc v¶ sau.

Có một nữ khách mặt trông quen quen xin bói một quẻ vì sức khỏe. Kiểu của cụ Nguyễn Du phán rằng: Sư rằng cũng chẳng hạp chi

Đã tu, tu chót qua thì thì thôi

Lý giãi: Trong quá khứ có gặp tai nạn hay bệnh tật nhưng mọi chuyện đều qua khỏi. Từ nay sống hạnh lành tu tập thì mọi sự dữ hay bệnh tật cũng đều biến mất. Sau khi nghe giãi chị này kể rằng hỡi đó chị bị té nặng tulang chùng la liệt (la vì tê liệt) nhưng chị sau một thời gian ngồi, bệnh đã khỏi.

Có một t^{âm} hình hai chị nghe Ki^u phán thuận tai nên ôm ch^{âm} l^{ây} nhau mừng rỡ. Mình cũng mừng cho hai chị.

Võ phái nam, có một anh tuấn quá “xịn xịn” ghé đến và yêu cầu tự tay anh giở sách Kiếu để bói vì thầy có hai cuốn Kiếu để trên bàn. Vậy thì nhớ “nam tỵ nữ hữu” tức là khi mở sách ra, anh phải xem hai câu đầu tiên ở trang bên trái. Hai câu rằng:

Khi gió gác khi trăng sân

Bầu tiên chuốc rượu câu thẩn nãi thơ

Anh đọc xong hai câu thơ bèn há miệng cười ha ha ra điếu khoái chí rồi phán rằng: Thơ của cụ Nguyễn Du “thẩn” sũu” thiệt. Chắc không cần phải lý giải thì quý bạn đọc cũng biết anh này trúng sũ củ cuộc đời với túi thơ bầu rượu cùng gió mát trăng thanh, được vợ nuôi cho ăn chơi tới bẽn...

Chưa hết! Có một chị sau khi được Kiều bàn về việc gia đạo, chị vội vã đi tìm ông chững đang lang thang đâu đó rồi kéo ông đến gặp thầy đồ. Chị ta nhờ thầy đồ khuyên ông chững là từ nay trở đi không được la rầy vợ. Sau khi nghe lời khuyên, ông chững tuyên bố: Từ nay em sẽ không rầy la vợ nữa...em chỉ đánh mà thôi...! Ông đồ đưa tay sờ râu và phán: “quý này có phần ứng phụ”.

Đến giờ khai mạc mình bỏ “gánh” đồ chạy lên phía trước chộp vài tốp anh với nghi thức khai mạc, giới thiệu Ban Chấp Hành, tặng quà cho giáo sư... Sau đó là các tiết mục văn nghệ bắt đầu với “Ly Rượu Mừng”, tiếp theo là những màn vũ, đơn ca, tam ca ba miền, biếu diễn đàn tranh, nhạc quyển (tập thái cực quyển theo điệu nhạc)... Màn hợp ca đồ kết thúc chương trình là một bài hát có lẽ đa số người đến dự chưa được nghe bao giờ nên họ rất ngạc nhiên khi, một – một bài hát “lạ” và hai – bài hát này có sự tham gia của mấy chàng rể Gia Long. Đó là bài “Việt Nam Quê Hương Ngạo Nghĩnh” của nhạc sĩ Du Ca Nguyễn Đức Quang (1944 -2011). Khách đến dự vừa ăn vừa thưởng lãm tài tử chúc của các cựu nữ sinh Gia Long Houston với nhiều lời khen ngợi. Tiệc tàn lúc ba giờ. Những ai muốn cho đôi chân khỏe mạnh thì tiếp tục ra sân nhẩy.

Trong thời buổi cô vít cô veo chưa dứt mà các cựu nữ sinh Gia Long t_h chúc Hội Ngộ Mùa Xuân thành công là c_ó một kỳ công đáng n_h. Nhi_ều người khen. Trong đó có k_h vi_ết bài này.

Phong Châu

Cuối Tháng Giêng Quý Mão

Dưới Bóng Cây Táo Bì

(Sous les frênes – HENRY GRÉVILLE)

Thái Lan dịch

Hai người đang đi chậm trên lối đi hẹp bằng đất thảnh thơi có những con đường mòn xanh mơn mơn cắt ngang, mà cứ hai năm một lần những xe đẩy chở củi khô hoặc lúa mì lại ùa vào những đám hoa cúc và cỏ. Những cơn mưa gần đây đã tạo thành từng vũng ao nhỏ ở những đoạn lối đi lồi; nhưng ở phần giữa

đường, đầy bụi bặm và rêu rác có dấu vết móng ngựa, thì khúc đường cũng khá rộng để hai người có thể sánh đôi.

– Vậy là nàng không đồng ý phải không?

Anh thanh niên hỏi một cách gượng gạo, đôi mắt nhìn xuống đất và ngón tay quay quay một vòng yên mạch đại. Cô gái vẫn im lặng. Ôi, sao anh ấy có thể tàn nhẫn khi nói rằng chính cô là người không muốn! Tại sao trong những ngày tháng dài như thế mà anh không đoán được chính anh là người mà nàng yêu?

Cô cúi đầu xuống và cảm giác tạp dề màu xanh lên, mân mê, cuộn tròn rêu lại thò ra trong đôi tay run rẩy của mình để tỏ ra không lúng túng, cũng giống như anh xoay vòng vòng còng còng của mình để có thái độ vững vàng.

– Có thật là nàng không muốn? Nàng có nhớ không, chúng ta đã cùng nhau Rước Lễ Lễ cưới, nàng không còn nhớ gì sao?

Cô liếc nhìn tháp chuông nhỏ nhô lên trên hàng rào rêu lại nhìn con đường, bây giờ đám bụi dày đặc đã tạo thành một tấm thảm nhung.

– Thời đó nàng đã yêu tôi rất nhiều, – anh tiếp tục nói một cách cay đắng – nhưng trái tim em đã thay đổi: lúc đó em nói là không thể sống mà không có tôi bên cạnh; rêu sau đó, em đã không còn thích thú khi nhìn thấy tôi nữa.

Cô không nói gì; đôi má cô bừng bừng thêm lên; anh nghĩ cô sẽ nói điếu gì, nhưng cô vẫn im lặng, và tiếp tục đi bên cạnh anh.

Con đường trở nên hẹp hơn, những nhánh cây trần bì và những cây còi đang giăng qua đầu họ. Một ngày âm đạm, êm dịu, thật ngậm ngùi đang đến với họ, len lỏi qua những tán lá, và những tia nắng mặt trời vừa mới nhẩy múa dưới chân họ trên con đường được lót bằng thảm cỏ hoang, nó đó hầu như không còn nhìn thấy những con đường mòn nữa.

Anh tiến lại gần hơn và nắm lấy góc tạp dề mà không chạm vào

bàn tay run rẩy của cô gái.

– Vâng, tôi nghĩ rằng em đã yêu tôi; tôi đã nghĩ rằng hai chúng ta sẽ dành cả cuộc đời bên nhau; gia đình em không giàu có, tôi cũng chẳng khá hơn; đi đâu này chẳng như hững gì đến chúng ta cả, đúng không nàng? Dù thế nào đi nữa, chúng ta vẫn hạnh phúc bên nhau, chẳng cần trong gia đình ta có tình yêu là đủ? Nhưng em đầy tham vọng, tôi hiểu rồi, em chẳng muốn giàu có và trở nên nghiệp chướng, chẳng hẳn là thế; em rất sợ phải sống trong nghèo khó... Ôi! Nếu tôi suy nghĩ như em, vậy phần tôi, giờ này tôi đã kết hôn, đã có một cô vợ bên tôi rồi! Nhưng rồi tôi tự nhủ: Ta sẽ chẳng kết hôn với người ta yêu, và tôi đã tự hứa với mình như thế, không sai vào đâu được! Còn em, trái tim của em muốn tìm kiếm một nơi khá hơn, có địa vị hơn, phải không? Em muốn vươn lên khỏi vị trí hiện tại của em, đúng không?

Anh buông góc tạp dề ra và bức bối nhìn cô. Những người nông dân gặt lúa đang mài lưỡi hái của họ ở cánh đồng cả bên dưới; ta có thể nghe thấy tiếng cối xay đang xoay đều đặn trên dòng sông nhỏ. Một điệp khúc của một đoạn hát vượt qua không gian đang mơn man trên đầu họ, và tan nhanh trong bầu khí thán sáo nóng rực...

– Ôi chàng của em! – cô gái thốt lên, vừa đặt cả hai tay lên vai chàng, và nhìn anh bằng đôi mắt sâu thẳm, đăm lệ – em vẫn luôn yêu anh, nhưng anh chưa bao giờ nói lời nào, và sáng nay cha đã hứa gả em cho một người khác, chàng ơi chàng!

Cô buông lơ hai bàn tay một cách chậm chạp, chán chường xuống chiếc yếm... Trên kia những tia nắng óng ánh đổi màu đang như mưa qua những chiếc lá, và họ đứng đó, bất động, chẳng biết nhìn nhau, lòng mang một nỗi tuyệt vọng khôn cùng; và ở một nơi xa xăm, một gã nào đó vô cùng hạnh phúc đang hân hoan ngân lên bài ca thánh thót, xuyên qua cả cây núi rừng, vang rền, bay bổng trên đầu hai người đau khổ.

Thái Lan dịch

Mùa Xuân Này Nặng Lên

Minh Thúy Thành Nội

Trời bên ngoài đã chuyển thu hơi lạnh, Nguyên quần chìu khăn choàng cổ và đội mũ len ra khỏi nhà cùng với Jim. Nàng níu tay Jim tránh sự vấp ngã đi ra con suối Cherry Creek ngay dưới chân dãy núi Rocky. Qua màn mờ cửa con mắt, nàng vẫn cảm nhận được ánh nắng đang len lỏi qua hàng cây lá, trời trong xanh bao la xuống gần vây con suối. Dạo quanh những bước chậm rãi, Nguyên nhìn con vực và dòng suối đang chảy như nhìn xuống những thương đau cửa đời nàng...

Bốn năm nay Nguyên qua Mỹ đoàn tụ cùng con gái ở Seattle. Lòng mẹ thương con, ở Mỹ lo cho con trai còn ở VN, quay về VN lại thương nhớ con gái bèn quay lại Mỹ. Cuộc sống con gái quá bận rộn, tan ca tới bảy giờ tối, ghé chợ vội vã, về nhà nhào vào bếp lo buổi cơm tối. Rồi ra sớm hơn qua nhà bà nội đón hai cháu về lo tối trưa. Nhìn vợ chồng tối mặt Nguyên thấy xót xa muốn giúp bớt đi đâu gì, đôi lúc muốn trưa chén hay nấu phụ món nào để con gái bớt vất vả, nhưng các con lại không yên tâm: nào mẹ bận thức ăn hai phút trong microwave con lại lo bận rộn hai mươi phút, vẫn lò trên bếp con lại sợ bị cháy nhà. Tất cả chỉ vì các con thương mẹ, nhưng mẹ nhìn cuộc sống tốt đẹp cửa các con cũng xót ruột, đau lòng vì không chia sẻ được đi đâu gì, dù Nguyên có kể con gái nghe “hình như mỗi đêm mẹ cầu nguyện Chúa nên bây giờ mắt mẹ nhìn rõ hơn, khá hơn”, nhưng con gái vẫn lo lắng.

Suốt ngày Nguyên đi ra đi vào, gọi phone chuyện trò bè bạn hoặc mở laptop mò mẫm gõ vài câu thơ nhưng đôi mắt nhòe nhoẹt

ướt nên con chữ bị sai nhiều, bạn bè hiểu ý câu thơ và rất thương cảm. Ngày xưa Nguyên học thêm nơi hội Việt Mỹ, đã từng quen Mỹ dân văn lớp cho bạn bè tập nói. Mấy chục năm trên bưng đen phèn trồng dạy học, vậy mà khi qua Mỹ tự nhiên Nguyên đâm ra rụt rè sợ hãi, đi ra đường hay vào siêu thị không dám mở miệng. Nguyên thành thật kể điều này cho bạn ở Colorado nghe, bạn nghĩ ra cách giới thiệu ông Jim (người sinh hoạt chung trong hội thánh Tin Lành) cư ngụ nơi thành phố Englewood, mục đích cho Nguyên dạn dĩ nói chuyện, ứng dụng sinh ngữ với người bản xứ và cũng đỡ giết thời giờ.

Từ đó mỗi tuần vào khoảng tám giờ bên Seattle Nguyên nhận phone ông, nói chuyện qua lại hơn một năm nay. Thói quen và tìm hiểu thêm, dần dà hai người cảm nhận được sự thông cảm gần gũi. Nguyên được biết ông đã vượt tuổi văn hưu lâu rồi, nhưng còn đi làm hãng điện tử. Vợ ông nằm trong nursing home gần mười năm và đã qua đời cách đây bốn năm. Ông có một trai một gái, con gái làm việc ở Cali, con trai sống với ông trong căn apartment.

Tháng tư năm nay Jim bay qua Seattle thăm Nguyên ở lại chơi mấy ngày. Các em lập gia đình sống quanh đó, cũng như con gái Nguyên đều welcome ông thân mật, họ nhận xét “Jim có nét mặt hiền hậu dễ mến, biết chị mình bị mù nhưng vẫn kiên nhẫn nên mọi người đều có cảm tình. Các em Nguyên thay phiên nhau cho ông đi vòng vòng, cho ăn món Việt như phở Thanh Hương, phở Như Ý. Sau chuyến qua điện kiến, Jim có vẻ muộn siết chặt hơn, phone nhiều hơn, nhắn nhiều hơn mỗi sáng ông thức dậy sớm, hoặc giờ lunch trong hãng. Ông thúc giục Nguyên qua chơi để biết thế đô Denver.

Jim đón Nguyên về chung sống gần tháng nay, ngoài dự tính Nguyên chỉ chơi một tuần, nhưng ông nại nài cho đến khi nàng chấp thuận, ông đi vé máy bay chưa có ngày về.

Qua đây Nguyên được tự do nấu bếp, bù lại sống với con gái nàng không được làm bất cứ chuyện gì dù việc nhẹ nhõm. Ban đầu Jim cũng cảm ơn, nhưng Nguyên năn nỉ “nếu ông không cho tôi

làm, tôi cảm thấy mình bất lực sống thừa thãi của một kiếp phàm nhân, tôi càng dể điên loạn hơn nữa, hãy để tôi thử xem". Jim cho nàng thử và tạm ok.

Mỗi sớm Jim thức dậy, nàng nấu nước sôi pha cà phê Trung Nguyên hiệu G7, để trứng hoặc lấy cheese để đĩa cùng hai lát mì nướng. Chiều Nguyên nấu cơm điện, lúc xào tôm với các thứ rau đậu, khi xào mì với thịt bò xay. Jim làm việc dọn con đi bộ hai tiếng, sau đó dọn Nguyên ra con sushi này hương không khí thoáng mát rồi mới vào dùng cơm tối. Có điều lạ Nguyên khó nuốt được thức ăn kiểu Mỹ, ghiền các thứ mỳ cà, mỳ ruốc, mỳ tôm, giờ đây điều huyền diệu nào khiến nàng ăn được Hamburger, Tacos, Pizza dễ dàng, gọn gàng nữa là dùng hộp Clam Chowder hâm lại thay đổi món.

Cuối tuần ngày thứ bảy Jim cho Paul chạy vòng vòng đây đó nhìn cây cảnh, pha xá bốn tiếng đồng hồ theo yêu cầu của con từ lâu. Ngày cho nhật dọn Nguyên đi chợ King Soopers, hoặc ghé các quán cà phê hương không khí an nhàn. Jim hứa sẽ có ngày đưa Nguyên đến xem ngọn núi nơi tiếng Pikes Peak và Longs Peaks, dù mắt nàng chẳng thấy rõ nhưng vẫn thích đi nhiều nơi.

Vào nhà Jim, nàng tìm hiểu thêm chuyện mà trước đây ông chưa hề kể. Con trai ông nay đã bốn mươi tuổi vẫn còn nương tựa cha. Paul sinh ra lớn lên ăn học rất bình thường, đến năm mười tám tuổi bỗng nhiên trở bệnh tự kỷ (Autism). Paul bỏ dở việc học, suốt ngày đóng cửa phòng, sợ đám đông, lầm lì không nói chuyện, nhưng bất cha chịu đựng nghe con nói suốt buổi lái xe những điều không đâu. Cha đã nhận lương hưu nhưng vẫn muốn kiếm thêm tiền từ công việc điện tử, còn có thêm phần thu nhập lo cho con trai sống thoải mái. Những công việc nặng nề cha khuôn vác một mình, không hề thái độ bức dọc với con, nét mặt phúc hậu, cách chiều chuộng con khiến Nguyên gọi thầm ông là Phật, là Chúa hay là ông tiên giữa đời thường. Càng chứng kiến Nguyên càng thấy kính nể tình cảm người cha dành cho con vô bờ bến, gánh chịu một mình ôm ấp đưa con bệnh hoạn vào lòng trong tình phụ tử thiêng liêng...

“Mọi cây mọi hoa, mọi nhà mọi cảnh”, Nguyên chợt rùng mình nhớ lại giai đoạn tàn khốc của đời mình bị màn đêm bao phủ ...

Sau 75 Nguyên học tiếp ba năm rồi tốt nghiệp Anh văn từ trường Đại Học Sư Phạm Huế. Nguyên được bổ nhiệm vào Long Khánh dạy cấp ba trường THPT Nhứt 2.

Nguyên gặp Lợi dạy cùng trường, yêu nhau và gây dựng ngôi nhà hạnh phúc sinh được một trai, một gái. Lúc đó Nguyên còn mải sập vở, quần áo trước mặt nhà, nhờ bà con coi ngó, ngoài giờ dạy Nguyên buôn bán thêm để có tiền ra tiền vào sinh sống thêm. Chẳng Nguyên ban đầu làm hiệu phó, sau đó lên làm hiệu trưởng. Gia đình hạnh phúc êm êm nào ngờ chưa tới năm mươi tuổi thì tai họa ập đến. Một hôm Nguyên đang đứng trên bục giảng dạy, bỗng nhiên thấy trước mắt có nhiều con ruồi đen lớn bay qua, học trò cũng ai thấy ruồi đen bay vào lớp. Biết con mắt có vấn đề, Nguyên khám bác sĩ, họ cho vào bệnh viện, chích mũi thuốc theo dõi, hôm sau Nguyên nhìn thấy khoảng 4%, bác sĩ cho về. Nguyên còn nhớ rõ hôm đó là ngày mùng hai Tết đến mùng sáu Tết mắt bỗng khép lại không còn thấy gì nữa. Nhờ cậu học trò bác sĩ làm giấy tờ giúp cô giáo qua Singapore chạy chữa, Nguyên bán sập vở và nhà cửa thu gọn dời lên Sài Gòn mua căn hộ trong chung cư, một phần cũng nhờ các em định cư ở Mỹ giúp đỡ thêm.

Qua Singapore bác sĩ chẩn đoán bị giới leo. Nguyên hỏi mẹ cho biết: năm đó Nguyên bị phồng rạ (nhọt nước) nên không thể chích đậu mùa. Bác sĩ chẩn đoán một dạng của giới leo, con virus sẽ chạy tùm lum có khi lên mắt, có khi lên bộ não. Hết sơ bệnh trạng ghi: virus ăn hết nên bị hoại tử võng mạc và lên tới con người, chung quanh con người bị ăn mòn, bác sĩ phải nhíp lại nhưng còn may mắn hé được hai lỗ nhỏ. Trộm vào VN Nguyên cho con gái đi du học Mỹ, con trai du học Nhật. Năm sau chẳng Nguyên mắc bệnh Parkinson ảnh hưởng lên não rồi loạn thần kinh, chạy chữa bác sĩ và dùng thuốc loại nặng. Miệng anh thường chảy nước dãi, chân bước đi không vững, người bắt ngả ra sau muộn té. Giai đoạn này Nguyên phải thuê người trả lương khá cao vì công việc cực nhọc, nhưng ai đến một tuần hay quá

lắm là nĩa tháng thì bõ việc, có lẽ họ thấy vợ mù, chớng la lợt, họ không đỡ sức chăm nom?

Có một địa ngục trên gian đầy đọa lên vợ chớng Nguyên từng ngày. Có lần anh lợt theo Nguyên mù lòa băng qua đường, níu tay ai họ cũng tránh ra, tới được quán phở đứng xếp hàng dài, chớ quán thương tình cho vào trước, vợ chớng ngồi ăn vội trong tởi nhục, đau buốt. Nhiều hôm sáng sớm nàng mò giường gõ xếp dọn cho ngăn nắp, bàn tay rà trên giường thấy có mớ cục chocolate khô (trước đó bạn Việt kiều đến biếu thăm). Nguyên bực đưa lên mũi ngồi không ngờ đó là phân người, anh không còn tỉnh táo nhiều nữa đã tiếu tiện, đại tiện ngay trên giường. Hằng đêm Nguyên nguyện với Chúa “xin giời nghiệp dùm con”. Tinh thần và thể lực suy yếu dần hồi, nước mắt phải nuốt ngược vào trong, cắn răng chịu đựng. Nguyên gửi các con chớ nói sơ, vì không muốn con lo lắng mà ảnh hưởng việc học, chớ mong muốn con ăn học thành tài. May mắn con gái Nguyên gặp bạn trai yêu thương, kết hôn và ở lại sống yên thân trên đất Mỹ. Con gái bỏ lãnh ba mẹ nhưng không còn kịp nữa, chớng Nguyên đã ra đi vào miền đất lạnh...

Jim dìu Nguyên xuống tầng đá gần đó ngồi nghỉ chân, cắt đứt dòng tư tưởng của nàng xa cơn muộn phiền. Tiếng suối nghe róc rách vui tai, gió thổi mát bay mái tóc của Nguyên vào mặt Jim, nàng hát khẽ “Hãy ngồi xuống đây trên lưng cuộc đời thách đố thương đau. Hãy ngồi xuống đây vai kề sát vai cho da thịt này đất chấy thương đau” (*1), dù không hiểu nhưng Jim lắng nghe giọng nàng như đờ hòa chung cùng không khí thần tiên này. Nguyên tựa đầu trên vai chàng, nàng đang cần một bờ vai, đó có phải là tình yêu hay vì hai tâm hồn trong trái tim cần tìm đến nhau? Nguyên chớng hiểu mình nữa?!! Khi chớng mất, nàng chớ biết nhớ thương chớng, nơi nhớ thương dày vò từng đêm không ngủ được, lặng lẽ nhìn bóng tởi trong nơi hoang mang “anh chớ đến trong trái tim mình nhưng không bước cùng mình đến cuối cuộc đời, anh để lại cho mình quá nhiều đau khổ và hụt hẫng”. Chưa bao giờ Nguyên nghĩ mình sẽ quen người đàn ông khác, và ai dám quen người đàn bà lớn tuổi lại bị khiếm thị. Cũng sẽ

không bao giờ nghĩ với tuổi này nàng lại có những cung bậc cảm xúc lạ lùng khác thường. Nguyên là người đàn bà Á Đông, có chút kiêu thức chẳng đam mê đi tìm Chân, Thiện, Mỹ của cuộc đời và yêu cái đẹp ấy, không ham vật chất, chẳng mê tiền bạc. Hạnh phúc đối với nàng là được chăm sóc qua nghĩa cử nhỏ, qua bữa ăn với tất cả chân tình biểu hiện bằng tình thương. “Một trái tim sẽ chẳng thể kết nối với một trái tim khác chỉ bằng sự hoà hợp thông thường. Thay vào đó, chúng chỉ thực sự quyện chặt vào nhau qua những nỗi đau”. Có lẽ Nguyên đã cảm nhận ra điều mà tiểu thuyết gia Nhật Bản Murakami đã nhận thức sâu sắc về nỗi cô đơn, về niềm đau của con người cũng như sự hình thành gây dựng tình yêu.

Tiếng Jim nhắc bên tai “We should go home”. Nguyên đoán trời đang phớt nhẹ hoàng hôn, không gian yên ắng, màu nắng nhạt dần. Hai người đi bên nhau, nắm tay xiết chặt để chuyển hơi ấm, chuyển sức sống, chuyển niềm tin cho nhau. Một ngày sẽ qua, một ngày của sự bình an trong cuộc sống, ngày mai sẽ đến, sẽ tiếp tục che chở nỗi cô đơn của hai tâm hồn đóng băng từ lâu, nay đến với nhau không vì sinh lý nhục dục, mà bằng hai trái tim cùng nhịp theo đồng điệu.

Nhìn lịch đã hơn một tháng chơi nơi đây, con gái Nguyên gọi phone mẹ về, mà Nguyên cũng thấy nhớ cháu ngoại, nên nhờ Jim đặt vé ngày về. Bữa cuối trước ngày chia tay, Jim chỉ Nguyên ra ngoài ăn tối. Chàng đặt thẳng câu hỏi

– Can you marry me?

Câu hỏi bất ngờ mà nàng chưa hề nghĩ đến, Nguyên muốn tránh nhưng sợ Jim buồn, nên nói lời hứa hẹn bằng quơ:

– Please give me time to think

Nguyên đoán Jim đang nhìn nàng bằng ánh mắt tha thiết dịu hiền

– OK, I hope you reply soon

Trở về với con cháu, trời đã cuối thu, khung cảnh ở Seattle thật tuyệt vời qua màu trời mờ ảo. Chiếu nào Nguyên cũng đi bộ chậm rãi tới công viên gần nhà, nơi có hàng cây đã đổi màu sắc, lá rụng tro cánh gần hết. Nguyên suy nghĩ thật nhiều về lời đề nghị của Jim, nàng nghĩ với sự tuối hiện tại thì đâu còn ràng buộc trách nhiệm mà chi, tuối của “vô thường” đang rình rập ngày mai gần kề với cái sương đột lạnh. Nàng thương cảm căn bệnh tự kỷ của Paul, tôn trọng tình nghĩa cha con của họ, đã từng trọn vẹn trước đây, sợ con trai sẽ buồn vì sự xuất hiện của Nguyên, sẽ chia sẻ bớt tình cảm của người cha lâu nay. Thôi thì “Hãy cứ là tình nhân. Đừng mong mãi đợi chờ. Đừng chiếu chuộng nâng niu. Và sợ điếu tan vỡ. Hãy cứ là tình nhân. Đừng tháng ngày hoa mộng. Đừng hẹn hò yêu đương. Và khước khoải chờ nhau...” (*2). Tâm trạng nàng thật hoang mang bối rối, cuối cùng nàng miễn nói thật ý nghĩ mình cho Jim hiểu “Nhìn ông tôi cũng xót xa với lứa tuối ấy còn đi cày, gánh vác mọi chuyện nặng nhọc, chiếu chuộng con hết cỡ, nhưng con ông bệnh, ông không thể sống khác, nên chết ông lại hi vọng hoà giải chịu đựng, thật tôi thương ông nhưng lương tâm không cho phép mình giành giật chiếm đoạt tình thương của ông, về lại chính vì nhìn ông thương con nên tôi càng kính trọng và yêu ông hơn”.

Từ đó Nguyên và ông thỉnh thoảng lại vẫn đi “get marry” nữa. Gọi phone chỉ kể những sinh hoạt trong ngày hoặc FaceTime thấy mặt nhau như đang kề cận bên cạnh, dù mùa đông lạnh lẽo vẫn đi sưởi ấm tâm hồn cho nhau.

Thời gian vùn vụt qua nhanh. Mùa xuân đã đến. Cây lá tươi xanh, lộc chồi non biếc, các loài hoa đang chớm nở khoe sắc. Lòng Nguyên thấy rộn ràng khi Jim hứa sẽ qua Seattle ăn Tết Việt Nam cùng nàng. Chỉ còn vài ngày nữa thôi, lòng nàng thấy háo hức miễn đi chợ Tết mua sắm nhiều thứ.

Sáng nay Nguyên nhờ chị hàng xóm chỉ đi chợ Hau Hau: các gian hàng trưng bày bánh mứt trông hấp dẫn đẹp mắt. Nàng đến đây bán thức ăn nhờ chị bạn mua nem, chả, giò thịt, hộp mứt đủ loại, bánh tét, bánh chưng, đến hàng trái cây mua Bưởi, Nho,

Thanh Long. Chị hàng xóm giúp bê các thứ ra xe trước, rồi quay lại dẫn Nguyễn tiếp tục đến khu vực bán hoa mua nhành Đào, nhành Mai tươi rực. Tuy vật giá năm nay leo thang kinh khủng, nhưng nàng chẳng e dè quan tâm, trên đường vẫn lại nhờ chị bạn ghé chợ Việt mua thêm ít thứ nữa. Tới nhà, Nguyễn bày đồ bày bàn, ngắm nghía các thứ mình mua lòng thỏa mãn vui vui.

Jim đến đúng ngày 28 Tết. Các em chị Nguyễn và ông dạo những khu VN trang hoàng không khí Tết cho ông biết.

Sáng nay nắng hồng chi chiu rực rỡ trên những chậu hoa Miniature Rose, chậu Harvest Mums, vật hoa Cúc do con gái Nguyễn trưng trước thềm lóng lánh thật đẹp. Cành Đào hồng đang còn búp, hoa mai vàng nụ vừa hé nở. Vạn vật khoác lên bộ mặt tươi sáng chuyển sức sống cho nhân thế. Xuân đã về. Tình xuân phơi phới. Hồn xuân ngất ngây.

Xuân đang ngự trị trong lòng nàng và Jim.

Nguyễn dẫn Jim đi ngắm những bông hoa đang chào đón mùa xuân. Nàng thấy yêu trời đất, yêu cảnh vật chung quanh, yêu màu nắng hồng đang sưởi ấm và hát khẽ (*3) “Anh, lại đây với em, ngửi đây với em trong cuộc đời này. Nghe thời gian lướt qua. Mùa xuân khẽ sang chừng như không gian đang sưởi ấm những giọt tình nồng...”

Minh Thúy Thành Nội

(*1) Hỡi Người Xuân Đây (Lê Uyên Phương)

(*2) Hỡi Cúi Là Tình Nhân (Tú Minh) (*3) Tình Tự Mùa Xuân (Từ Công Phụng)

Ngày Vu Quy

Em là tiên nữ của mùa xuân
Loài hoa biết nói cõi hồng trần
Bên em hương tình thêm ngây ngất
Nghe xôn xao, rạo rức tiếng xuân.

Em mang cho anh, những ngày xanh
Quả hồng duyên đỏ, vương trên cành
Bước lên đôi cô, còn in dấu
Tựa vào vai nhau mái đầu xanh.

Đã mấy xuân qua nhớ nhau hoài
Đường tình chung lối đến tương lai
Tình vẫn hẹn hò, thêm nỗi nhớ

Anh đợi chờ em suốt đêm dài.
Anh thấy em cười đôi mắt vui
Tình trong duyên nợ đã định rồi
Hẹn ước cùng nhau đi đến cuối
Anh nắm tay em bước lên ngôi.

Lê Tuấn

01-20 -24

Nhớ Một Chiều Xuân

Một nhánh mai vàng lên tiếng gọi
Mù sương thoáng hiện khói lam chiều
Mái ngói nhà ai làn khói xám
Nhìn về quê cũ nhớ nhung nhiều.

Một cánh chim bay nắng tháng giêng
Hoa đào chớm nở buổi chiều nghiêng
Ngày Tết đang về trên phố núi
Hồn thơ mang nặng mối tình riêng.

Đôi lúc lòng mình nghe thổn thức
Thời gian thấm thoát lắm gian truân
Xa vắng lâu rồi quên ngày tháng
Muốn về thăm lại bóng chiều xuân.

Thổn thức lòng buồn như chợt đến
Nhớ người con gái tuổi yêu thương
Đôi lúc tìm về trong trí nhớ
Hoa vàng thung lũng nhớ quê hương.

Tế Luân

01-22-24

ĐẦU PHẢI TỐT

Thêm một năm xa nhà
Bước chân đời viễn xứ
Lặng lẽ ngẫm Xuân qua
Chồi xanh chưa kịp nhú
Hàng thông đứng im lìm
Sốt chia dùm nỗi nhớ
Thương quăng đời chờ vợ
Mây không buồn ôm niú
Núi trơ trọi giữa trời
Trông một màu sương tuyết
Rã ra một mùa Đông
Nào phải đâu Lạ Tốt
Lạnh phôi trùu cô liêu

Hoàng Mai Nhót

Ý XUÂN

Xuân đem mộng ước đến muôn người
Xuân với ngàn hoa quá đẹp tươi
Xuân chớ phô bày bao đáng vớ
Xuân càng thắm hiện nét môi cười
Xuân đơm thắm đượm tình đôi lứa
Xuân lại vầy duyên chuyện cuộc đời
Xuân chong hoài công mình kết tóc
Xuân gieo tưởng nhớ khắp phương trời

Hoàng Mai Nhứt

* Chào đón Xuân Giáp Thìn 2024

Hoàng Mai Nhứt
Seattle, WA Jan 26/2024

CHÀO XUÂN MỚI

Mỗi năm chào đón mùa Xuân mới
Xuân cựa quê hương cựa đất trời
Trước thắm dây pháo treo quyết
đất
Sân trước sân sao sạch cựa nhà
Mai vàng trước ngõ cha lật lá
Thắm nhỡ năm này vận hạnh thông

Đón mùa Xuân nữa Đông trong tuyết
Gặm nhấm niềm đau lạnh cựa lòng
Thêm mùa Xuân nữa thêm thương nhớ
Thương nhớ quê nhà giữa tuyết Đông
Tết đến nào đâu Xuân chong thây
Chớ thây ngập tràn nỡ ngóng trong

Đành thôi mừng chúc Xuân nỡ ngóng
Bên cành Đào đỏ rực sắc hồng
Một nhánh Mai vàng tươi thắm đậm
Đơm đơm mầm cựa Xuân giữa Đông
Thêm nhiều thiệp chúc mừng năm mới
Tết đến Xuân về đời lưu vong
Từng chùm bông tuyết phơi cành trắng

Xuân vãn trong Đông dẫu chưa tàn
Chuông chùa đâu đó đang vang vọng
Màn đêm mưa lạnh phập ngập lòng
Nghĩ về quê Mẹ xưa sum họp...
Thật diệt bạo tàn thật ước mong

Hoàng Mai Nhật